పారిపోయిన శవం

(డిటెక్టివ్ కేయాస్ ఆనంద్ రెండవ కేసు)

"ఏం గురో!"

"ఏంటి, భద్రం?"

"నాకీ పూళ్ళో ఏం తోచటం లేదు, గురో"

"ఊరేం చేసింది భద్రం? ఇక్కడ మనకి బొత్తిగా కేసుల్లేకుండా పోయినందువల్ల తోచటం లేదు. అంతేనా?"

"మనం పట్నం వెళ్ళిపోదాం, గురోజీ."

"పట్నంలో మాత్రమేం వుంది, భద్రం? ఒకటే కార్లూ, బస్సులూ! పైన మన శత్రువులంతా అక్కడే ఉన్నారు! ఎవరు మన మీదిగా కాపు తోలినా మనం పైసలా!" అన్నాను తగని విచారంగా.

భద్రం కాస్సేపు బీడీ దమ్ముపట్టి, "అవును గాని, గురో! ఇక్కడ కూచుంటే మనమేం కేసులు పట్టేట్టూ? ఆ పట్నంలో అంటే ఆ దారి వేరు!"

భద్రం కేసి ఎర్రగా చూసి, "భద్రం, నీకింకా ఆ ఎగస్ట్రా వేషాలమీద బుద్ధి పోతూనే ఉంది, నిజం చెప్పు!" అన్నాను.

భద్రం యికిలిస్తూ, "ఇప్పుడదేమంత లేదులే, గురో! నేనైనా కేసులమాట ఆలోచిస్తున్నా. పట్నంలో మనం కారాడి గాలించామంటే వీధి కొక శవం దొరుకుతుంది! ఓ సారే మయిందంటే—"

నేను చిటికేసి లేచి నిలబడి, "తెలిసింది భద్రం!" అన్నాను.

"ఏంటి, గురో?" అన్నాడు భద్రం.

"నిజంగా అసిస్టెంటంటే నీ మాదిరిగా ఉండాలి!"

"ఎందుగ్గురో?"

"అవిడియా ఇచ్చేశావంతే!"

"ఏమిటా అవిడియా, గురో?"

"మన కెందుకు తోచటంలేదు?"

"కేసుల్లేక"

"కేసులెందుకు లేవూ?"

"మన ప్రారబ్ధం గురో!"

"కాదు !—మట్టిబుర్ర.... శవాల్లేక !"

"అన్నమాటేగా, గురో !"

"కనక మనం ఏం చెయ్యాలీ ?"

"ఎవరినన్నా చంపితే సరి !"

ఇది నాకు తట్టలేదు. కాని ఆలోచిస్తే ఇది అంత బాగాలేదు. చంపినవాడు డిటెక్షన్ చెయ్యటం కొంచెం కష్టం. పైన ఇంకో డిటెక్టివుకు చాంసు ! లాభంలేదు.

"చూడు, భద్రం !"

"ఏంటి, గురోజీ ?"

"నువు వెంటనే బయలుదేరి ఊళ్ళో ఎక్కడెక్కడ శవాలున్నదీ భోగట్టా చేసుకురా."

"ఎక్కడా లేకపోతే అట్టా శ్మశానం కేసి వెళ్ళొద్దునా ?"

"ఓ ! భేషుగ్గా భద్రం ! మహారాజుగా !"

భద్రం వెళ్ళినాక కుర్చీమీద గొంతుకూచుని దీర్ఘంగా ఆలోచించాను. డిటెక్టివులకు నేనంటే హసూయ ఉండటంలో హాశ్చర్యంలేదు. కాని పబిలీకు పోలీసినస్పెక్టర్ల కేం రోగం? వాళ్ళకు రోజూ కేసులు వస్తూంటయ్యి గదా, వాళ్ళకు అయోమయంగా ఉన్న వాటిల్లో నా సలహా తీసుకుంటే యేం ? ఒకవేళ మా యింటికి టెలిఫోను చేసి ఇనస్పెక్టరు తరవాత కారులో వస్తాడు. మెట్లెక్కి రావటానికి మా యింటికి మేడ లేదు కూడా ! అసలు ఇనస్పెక్ట రుకు కారుందో లేదో ! మరి ఇన్ని లోపాలుండగా కేసుల్లేవంటే ఎట్లా ? నిజం బడితే, డిటెక్టివు కుండాల్సిన ఏ అంగులూ నాకు లేకపోయె ! భద్రం అన్నట్టు పట్నంపోతే ఉంది మజాఖా. ఇప్పుడు మా నాన్నకూడా లేడు గనక మా అమ్మకు తెలీకుండా డబ్బు తీసుకుపోతేసరి.... ఈ సారి హోటలు గీటబు లేదు. సరాసరి ఇల్లు, టెలిఫోనూ, మేడమెట్లూ అద్దెకు తీసుకోవటమే. కారుకూడా కొనొచ్చట—భద్రం చెప్పాడు. రెండువేలు పెడితే సెకండు హాండు కారొస్తుం దిట. అందులో మనం ఒక్క వెయ్యి ముందిస్తే, మార్వాడీ మిగిలిన వెయ్యి తనిచ్చి, కారు మోరటుగేజీ పెట్టుకుని, నెలకు వంద చొప్పున ఏడేళ్ళమీద తన సొమ్ము తీసుకుంటాట్ట ! హాశ్చర్యం మార్వాడీల్లోకూడా మంచి వాళ్ళుంటారు !

"గురో"

నేను ఉలిక్కిపడి, "ఏంటి భద్రం ?" అన్నాను.

"శవం !"

"ఎక్కడా ?"

"పక్కవీధిలోనే ! పడేసి కట్టేస్తున్నారు !"

"వాళ్ళ పేర్లు రాసుకున్నావా ?"

"నేనా ? హమ్మ బాబాయ్ ! 'నువు డిటెక్టివా ?' అని వాళ్ళడిగితే నేనేం చెప్పేది ? మీరే రండి ! అరిజంటుగా, నుంచున్నపాట్న వచ్చెయ్యాలి మరి."

"భూతద్దం? బాటరీలైటు? చెపు!"

"అవన్నీ చూసే యెవది లేదు!"

ఇద్దరం కలిసి పరుగెత్తుతున్నాం—భద్రంముందూ, నేను వెనకా! మలుపు తిరిగేప్పటికి ఇంటి ముందు పాడెమీద శవం కనిపించింది. వాకిలి దగ్గిర ఆడవాళ్ళు ఏడుస్తున్నారు. వీధిలో మగవాళ్ళు ఏడవకుండా నించున్నారు. ఎవరో బ్రాహ్మడు ఏవో మంత్రాలు చదువుతున్నాడు.

నేను సూటిగా బ్రాహ్మడి దగ్గిరకెళ్ళి "ఈ కేసు సబ్బులు గాని, సర్కిలుగాని రిపోర్టు తీసుకోవటం జరిగిందా?" అన్నాను.

బ్రాహ్మడు మంత్రాలు చదవటం మానకుండానే నా కేసి భయంగా చూశాడు. నేను భద్రం చెవిలో, "ఈన చదివేవి మంత్రాలేనా? లేకపోతే ఇంకేదన్నా భాషలో అంతకుడికి డిటెక్టివు లొచ్చారని చెబుతున్నాడా?" అని అడిగాను.

"పోయిన మనిషి పేరు?" అని మళ్ళా బ్రాహ్మణ్ణి అడిగాను. ఆయన నాకు సమాధానం చెప్పక, మంత్రాలు చదువుతూనే లేచి వెళ్ళి అవతల నిలబడివున్న ఒక నల్లపొంటి, లావుపొంటి మనిషితో ఏదో అన్నాడు. ఆ నల్లపాటి మనిషిని చూస్తేనే అంతకుడనుకోవచ్చు.

ఆ మనిషి నా దగిరికొచ్చి, "ఎవరు నువ్వు?" అని నన్నడిగాడు.

"డిటెక్టివు నేనా, నువ్వా?" అని ధైర్యంగా అడిగాను.

అందులో ఏం బేసబబుంది? నే నేమన్నా తప్పుమాటన్నానా? చచి నన్న ఆ మనిషి చెంపమీద కొట్టాడుగదా, నేను సీరియస్‌గా డిటెక్టివ్ చేసేస్తే వాడిగతి ఏంకాను?...పోనీ పాపమని వదిలేశాను!

"భద్రం?—పద!" అన్నాను.

"ఎక్కడికి గురో?" అన్నాడు.

"ఇనస్పెక్టరు దగ్గిరికిపోయి ఇక్కడ మనం చూసిందంతా చెప్పేద్దాం. మిగిలినది ఆయనే చూస్తాడు. కావలిస్తే మన సహాయం ఉండనే ఉంది!"

ఇద్దరం కలిసి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు భద్రం చిన్నగొంతుతో, "దొరక్క దొరికిన కేసు చెయ్యి జారిపోనీయొద్దు, గురో" అన్నాడు.

"మన దగ్గిర ఒక పిస్తోలుగాని, రివాల్వరుగాని లేకపోతే కేసుల్లో పనిచెయ్యటం చాలా కష్టం భద్రం! అయినా పోనివ్వనులే!" అన్నాను.

"ఈ లోపల శవాన్ని కాస్తా మాయం చేసేస్తారు, గురో!"

ఆలోచన తట్టకుండా ఏమిటీ ఊదర? భద్రంగాణ్ణి చాచి ఒక్కటి కొట్టాలనిపించింది. డిటెక్షనంటే ఏమిటో తెలీదు, పెట్టదు! ఊరికే లబలబ లాడతాడు. డిటెక్టివు పని అయ్యేదాకా ఎక్కడికీ పోదు! ఆ మీమాంసం నా కెప్పుడూ లేదు.

నే నాలోచిస్తున్నది ఏమంటే, కేసును పట్టుకోవటంలో ఉంది డిటెక్టివు ప్రతిజ్ఞ: ఒక

చోట పట్టి చూశాం. నల్లపాటివాడు అడ్డుపడ్డాడు. అక్కడ వొదిలేసి ఇంకోచోట పట్టు కోవాలి. కోమటి దుకాణం వాళ్ళు కట్టిన పొట్లాల్లాంటివి కేసులు. చివరల్లే కనిపిస్తుంది. దాన్ని పట్టుకుని విప్పుతాం. కాని దారం ఊడిరాదు. పట్టుకోవాలిసింది ఆ చివరకాదన్న మాట. ఇంకోచివరకోసం వెతకాలి. వెతగ్గా వెతగ్గా చివరదొరికి అప్పుడు దారమంతా వచ్చే స్తుంది. ఊడిటెక్టివు గాళ్ళకేం దెలుసు ? నన్నడిగితే చెబుతా !

ఇప్పుడీ పొట్లం—కాదు, కేసే ఉంది. దాన్నితప్పు చివర పట్టుకున్నాం. బెడిసింది అసలు చివర ఏదా అని ఆలోచిస్తున్నా. ఆలోచన తొయ్యకుండా భద్రంగాడు ఒకటే ఊదర...

నల్లపాటి వాడి మీద ఇనస్పెక్టరుతో చెప్పటమా ? అప్పుడే చెప్పకుండా పనిచేసుకు పోవటమా ? వాడే అంతకుడు, సందేహంలేదు. ఆ బ్రాహ్మడు తోడుదొంగ. ఇద్దరూ కలిసి కూడబలుక్కున్నారు. నేను డిటెక్టివునని తెలుసుకున్నారు. అంతవరకు బాగా తెలు స్తూనే ఉంది. పోతే ఇందులో ఇంకెవరన్నా అనుమానితులున్నారా లేరా ? ఉంటే వాళ్ళె వరు ? లేకపోతే ఎందుకు లేరు ? ఈ రెండే తేలవల్సిన ప్రశ్నలు. డిటెక్టివు కే యాస్ డ్యూటీ ఆ రెండు ప్రశ్నలపైనా ఆధారపడియుంది.

కొంతదూరం వెళ్ళాను. బుర్రతో ఆలోచిస్తున్నానేగాని, క్లూల కోసం నాకళ్ళు దారి పొడుగునా వెతుకుతూనే వున్నాయి.

మురికిపేట సందులోకి మళ్ళామో లేదో నా కళ్ళు ఒక పెద్ద క్లూ మీద పడ్డాయి.

"భద్రం ! క్లూ !" అని ఒక్క కేక పెట్టాను.

"హా త్తెరి !" అని భద్రం ఒక్క గంతేశాడు. వాడు అటూ ఇటూ చూసి నా చెవిలో "ఎక్కడ గురో ?" అని అడిగాడు.

నేను వాడి చెవిలో, "ఎవరికీ తెలియకుండా అటుకేసి చూడు. శవం అక్కడి కొచ్చింది !" అన్నాను.

నేనన్నమాట అబద్ధం కానేకాదు. రెండు పూరిగుడిసెల మధ్యగా ఒక బాదితచెట్టు మొదట్లో గుడ్డకప్పి ఒక శవం పడుకోబెట్టి వుంది. భద్రం దాన్ని చూసి ఏ కారణంచేతో "హాత్తెరీ !" అనలేదు.

నేను భద్రం చెవిలో ఇంకేదో చెప్పబోతుండగా ఒక మాసిన గడ్డంవాడు చేతిలో ఒక మూకుడు పట్టుకుని మా వేపు వచ్చి, "ఏమన్నా పడెయ్యండి, బాబూ !" అన్నాడు.

మూకుడులో రెండు అర్ధనాలూ, నాలుగు కాన్లూ, ఒక అణా ఉన్నాయి.

"ఏమిటిది ?" అని కఠినంగా అన్నాను, మాసిన గడ్డంవాడి కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"సచ్చిపోయింది, బాబూ ! దిక్కులేని ముండ" అన్నాడు వాడు.

"ఎవరు చంపారు ? నీ కొచ్చిన భయమేం లేదు. నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డేస్తా. దాచకుండా నిజం చెప్పెయ్యి !"

"ఎవరు చంపేదేంటి, బాబూ? పేదముండ—రోగిట్టిది. తిండిలేదు, మందులేదు. గొప్పోళ్ళు కాల్చిపారేసిన సిగరెట్లల్లే కాలిబూడిదై సచ్చిందనుకోండి!" అన్నాడు వాడు, మూకుట్లో డబ్బులు చప్పుడు చేస్తూ.

"నీ శమత్కారం నా దగ్గిర పనికిరాదు. చచ్చిన తరవాత బూడిద కావలిసిందేగాని కాలి, బూడిదై ఎవరూ చావరు—నేను డిటెక్టివ్ కే యాస్ అని తెల్సుకో! చెప్పు, దాన్ని ఎవరు చంపారు?"

"పేదోళ్ళ నొకరు సంపాలా! ఆళ్లే సత్తారు!"

వాడు నిజం ఒప్పుకునేట్టు కనపళ్లేదు. భద్రం నా చెవిలో, "గురో! ఆ శవం మగ శవం, గురో. ఇది ఆడ శవం అంటున్నాడే?" అన్నాడు.

"అదే మిష్టరీ!...ఇంకా జాగర్తగా గమనించావంటే శవం కొద్దిగా సన్నబడ్డట్టూ, కొంచెం పొట్టి అయినట్టూ నీవీసరికి గ్రహించే ఉంటావు. అది మనకో క్లూ!"

"ఏం, బాబూ? ఓ బేడ్డబ్బులు దయచేశారంటే దాన్ని, యీడిశేత్తాం!" అన్నాడు మాసిన గడ్డంవాడు.

"నీ కెవరన్నా నల్లపాటివాడు తెలుసా?"

"రోశెయ్యేనా, బాబూ?"

"రాసుకో, భద్రం...చెప్పు, రోశెయ్యకూ ఈ హత్యకూ ఏమన్నా సంబంధం ఉందా? అదే మరోవిధంగా అడగాలంటే అంతకుల్లో రోశెయ్యకూడా ఉన్నాడా?"

"హత్తెమిటి బాబూ?"

"చాలించు నీ దొంగవేషాలు! నిజం చెప్పకపోయావంటే నే నీ లక్షణం. ఆ శవాన్ని డిటెక్టివ్ చేసేస్తాను. భద్రం, భూతద్దం అందుకో!" అని కఠినంగా అనేశాను.

"కాస్తుండండి, బాబూ. పేదోళ్ళమీద అంత ఆగ్గరహమా?" అంటూ మాసినగడ్డం వాడు భద్రానికి ఏదో సమగ్నె చేశాడు. ఇద్దరూ ఎడంగావెళ్ళి కొంచెంసేపు మాట్లాడు కున్నారు. మాసిన గడ్డంవాడు తల నిలువుగా ఆడించటమూ, భద్రం అడ్డంగా ఆడించటమూ నేను గమనించక పోలేదు.

కొంచెంసేపయాక భద్రం తిరిగి వచ్చి "గురో! వాడు వదిలెయ్యమంటున్నాడు, పోనీండి పాపం!" అన్నాడు.

నా మానందం ఏమని చెప్పను! కేసు విచ్చుకునేప్పుడు ప్రతి డిటెక్టివుకూ యీ మానందం కలిగి తీరుతుందని డెబ్బమీద ఢంకాకొట్టి చెప్పగలను. నాకు హాశ్చర్యం కలిగిం చిందల్లా ఏమిటంటే, నా అసిస్టెంటయిన భద్రం—నాతోపాటు పుస్తకంలో వుండవలసిన భద్రం—ఆఖరుక్షణంలో నన్ను కేసు వొదులుకోమంటమా? ఎంతక్రూరం! ఎంత క్రూరం!

"ఆ మాట నీ నోటివెంట ఎట్లా రాగలిగింది భద్రం?" అని అడిగాను హాశ్చర్యంగా.

"పోనివ్వండి, గురో! బీద ముండాకొడుకు! ఓ పావలా డబ్బులిస్తాను. వొదిలెయ్యం డని కాళ్ళావేళ్ళా పడుతున్నాడు!" అన్నాడు భద్రం.

"ఎంత నాసి డిటెక్టివైనా పావలా లంచం పుచ్చుకుని ఆంతకుణ్ణి వొదిలెయ్యటం సుపు ఏ పుస్తకంలోనన్నా చదివావా? ఏమిటి నువ్వనేది? ఈ మాటలనేది భద్రమేనా? నా అసిస్టెంటేనా?"

మళ్ళీ భద్రం నావంక ఆ చూపుచూశాడు. నా కా చూపంటే భలే హసయ్యం!

"ఏంటి గురోజీ? మనం సంపాయించేదీ పెట్టేదీ లేనేలేదు. కాఫీకన్నా ఉంటుంది, పావలా తీసుకుని పోదాం పదండి!" అన్నాడు వాడు హెగ్గూ సిగ్గూ లేకుండా.

"ఛీ! ఆట్టే మాట్టాడావంటే నిన్ను కూడా అనుమానితుల్లో చేర్చి పారేస్తాను. ఆ దేపిట్లాతే" అంటూ వాడి జేబులో చెయ్యిపెట్టి దేపు తీసుకుని శవంకేసి వెళ్ళాను. నేను శవానికి ఒక అడుగు దూరంలో ఉండగా మాసినగడ్డంవాడు "రోశా!" అని ఒక్క కేక పెట్టాడు

ఆ క్షణంలో జరిగింది అసలు మిస్టరీ!

శవం కాస్తా నా కళ్ళెదటే, నేను చూస్తుండగానే లేచి, కప్పిన గుడ్డ తోసిపారేసి పరు గెత్తనారంభించింది! మిష్టరీలో ఇంకోమిష్టరీ ఏమంటే ఆ పరిగెత్తిపోయిన శవం ఆడ శవం కానేకాదు; మగ శవం!

"భద్రం, మిష్టరీ!" అన్నాను.

"మిష్టరీ కాదు, నా శార్ధం! నిష్కారణంగా పావలా డబ్బులు పోగొట్టారు!" అన్నాడు భద్రం నీరసంగా.

నేను ఆలోచిస్తున్నాను! దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాను. శవం ఎట్లా పారిపోయింది? కునా తెలీదు! ఎవరికీ తెలీదు!

ముద్రణ: 20 జూలై 1956, తెలుగు స్వతంత్ర.